

[Jimmy Stahr]

Jeg synes også, det må være muligt på andre kulturelle områder at give en hjælp. Jeg synes ikke, der er meget at hente i redegørelsen på dette område. Måske er det, fordi udviklingen går så hurtigt. Derfor vil jeg også bare nu bede ministeren om at have det med i sine overvejelser og måske her i salen løfte sløret, hvis der faktisk er sat nogle initiativer i gang, inden redegørelsen her blev skrevet i december måned. Jeg er godt klar over, som ministeren så rigtigt skriver i redegørelsen, at »Situationen i Europa i dag er vidt forskellig fra i går.«

Det er jo visdomsord, som ingen af os kan tvivle på. Derfor kunne det være, at der er sket noget siden i går. Det er for øvrigt den sætning, der indleder det, som jeg vil tage som det eneste, jeg vil citere noget om. Problemet med denne redegørelse er, at der ikke står noget særligt i den. Der står nemlig senere i det afsnit:

»Regeringen er også indstillet på at se eventuelle fremtidige støtteforanstaltninger i relation til Øst i et bredere områdeperspektiv. . .«

Jeg mener, ministeren er sikret fra nu af og i al evighed således, at der ikke behøver at ske noget, for der er ikke nogen løfter i det, som nogen senere kan hænge ministeren op på. Det synes jeg er forkert, når det drejer sig om Østeuropa, og det er specielt i det afsnit, det står. Jeg synes netop, at her skal vi være aktive og tage fat nu, hvor der sker noget. Jeg minder om – det skriver ministeren også et sted, at der er taget ét eneste initiativ, nemlig Kulturinstituttet i Riga, men det er taget af private, og det typiske er, at det faktisk ikke skete med ministeren som spiller.

Det andet, som Socialdemokratiet vil pege på, er det nordiske område. Vi skal nemlig passe på, at vi for det nye ikke glemmer det gamle. Det nordiske er et meget gammelt område, og derfor må vi ikke glemme det. Når jeg er sammen med mine nordiske kolleger, synes jeg, at flere og flere af dem brokker sig lidt over os og siger, at vi vender os mere og mere væk fra Norden. Det synes jeg ikke vi skal have siddende på os. Jeg finder det også kulturelt forkert, bl.a. fordi de fleste af os næsteften at være danskere i hvert fald føler os som nordboere. Vi har institutionerne til det arbejde, men jeg tror, at vi kunne gøre mere ud af det.

Vi skal også huske på, at når vi går til det store udland, så skelner man ikke så meget mellem de forskellige nordiske lande, men betragter os

langt hen ad vejen som en enhed. Vi gungrer også en del mere som en del af Norden end som Danmark alene.

Det gælder f.eks., når vi vender os mod det tredje område, jeg vil pege på, nemlig USA. Her er det klart, at vi har ikke råd til at lege med blandt de store, når vi skal lave kulturfremstød i USA. Her kunne vi så prøve at tænke kreativt og vende det om. Rundt omkring i USA sidder der danskere i betydelige stillinger, som lærere på universiteter og i virksomheder osv. Hvad med at prøve på at sætte dem i gang, samle dem et eller andet sted i USA og give dem den fornødne opbakning, måske også lidt penge til at sætte spillet i gang? Så tror jeg, at mange af dem gerne ville være med og også nok selv skulle klare det økonomiske. Det vil altså sige, at vi her skulle lave en kulturudveksling på et helt andet niveau end det, vi er vant til at se.

Det fjerde område vil jeg ikke gøre så meget ud af. Det er EF. Her kunne man i hvert fald tage et enkelt initiativ. Jeg tænker på, at der kunne laves f.eks. et nyhedsbrev, således at vi dér samlede de ting, der skete rundt om i Europa. Et sådant nyhedsbrev kunne sendes ud et par gange eller fire om året. Jeg tror, de fleste af os har et problem med Europa. Vi har en fornemmelse af, at der sker så meget, men vi kan ikke overse det. Derfor ville det være rart, at vi på dansk initiativ gik i gang og sagde, at vi vil prøve at samle alle disse ting og kort beskrive dem, ligesom vi f.eks. har det nordiske nyhedsbrev, så folk, der er interesserede i Danmark, kunne sætte sig ned og få de rigtige adresser og måske derved selv gå i gang med initiativer af den ene og den anden slags. Altså kulturministeren hjælper det i gang, og senere hen vil dette nyhedsbrev måske blive en institution i EF, som så ligger i København.

Det er igen et spørgsmål om at tage initiativer, og det er bestemt ikke altid et spørgsmål om penge, men at der bliver gjort noget.

Nu har jeg et gult problem heroppe, så der ryger noget af min tale, men det må så komme i anden omgang. Jeg vil skynde mig at sige, at når vi taler om penge, så kan de jo også komme tilbage igen. Der er i virkeligheden her tale om en investering, og meget af det får vi tilbage i form af f.eks. øget interesse, erhvervsinteresse og øget turistinteresse for Danmark. Vi kan måske regne med, hvis kulturministeren ville snakke med industriministeren, at redde nogle af pengene tilbage.